

hősi halálra, a nem hősi halál meg úgyis osztályrészem. Abba is hagyom hát a kopogást, a fecsegést, — jöjjön a csend. S folyjék abba bele mindaz, amit magamról, múltamról és jövőmről — a fecsegés áruhájában — elhallgattam.

Niklai Ádám

Triptichon

I.

Fáradt voltam az este: kilenckor már lefeküdtem. Megkezdett versem néhány sora is nyugovóra tért: a homályban az asztalon ott feketéllt begubózott tollam, s már a kifeslő versből sem lebegett föl szó, hogy a tárgyak közt komoran mélylő szakadékon át ideszálljon a homlokomig, szárnyát a derengő ablak előtt még megcsillantsa, s visszarepüljön —, vagy — mint máskor — a párnám csücskén megtelepedjék, éjjeli pille szokása szerint verdesve el álmom. Tompa, tömör csönd sejlett szerte a házban: üvöltő vízvezetékesöveink is mind végképp berekedtek, slágerekért sem nyagatták a tehén-türelemmel ott-álló dobozok bakelit-tögyét odalent a földszinten —
 igyekeztem aludni.

II.

A pillanatra még emlékezem, mikor ágyamhoz odalengedezett az álom — lehet, hogy szóltam is: üdvözlégy, szegények és megszorítottak szolgálóleánya —
 szelíden megoldozta
a verslábak finom saruszijait,
ellazultak a megfeszült sorok:
szavaim szétszéledtek idegen tereken —
láttam az ígéket
 valami távoli
elegáns filmszínház előcsarnokában —
ácsorogtak tétlenül, tán nem is az
testközelség kellett csak a többiekkel —
előadásra vártak: maga a meleg

ama rosszulöltözött suhanceal esetleg,
egy másik, messzetúnt mozi elől —
örökös-kamasz ígéim! — lehet ősz, tél:
rendre kinövittek a kor konfekcionált
darabjait, aztán szoronghattok védtelen
bokáival, arasznyi előpirosító kézzel,
az új szélesvásznú szuperprodukción
szecessziós plakátjai alatt, borzas fejetek
árnyékát vetve a gügyögő girlandokra —,
gubbaszhattok a múmárvány-falak ritkán és
hanyagul takarított tövében,
a puha pamlagok mellett álldogálva,
markotokban a csikk paraszával,
mert történetesen nem a dohányzásra
kijelölt négyzetmétereket kedvelitek —
amott meg több — minden — tilos írva vagyon
a szükség szerint cserélődő kőtáblákra,
s a bőrfotelban szundikáló jegyszedő-néni
rátokripakodhat —
láttam aztán a mellékneveket is,
fejléc alatt, pedáns sorokba összeszedve:
kopaszka kishivatalnok pizsmogott rajtuk
saját revizor-ceruzája hegyével, és
csak a tűzóriájából megmaradt kőrözött
hagymaszaga ölelkezett örömmel
jelzőim otthonos illatával —
és megláthattam a dolgok nevét is:
legtöbbjük, mint a szeánszokon megidézett
szellemek asztrálteste, kilengett a dolgokból,
hol meg a dolgok gomolyogtak ki nevükből,
mint áttüzesedett vasedényből a gőz —
csak kés, kapa, toll, subler és más efféle
egyszerű kellékek maradtak azonosak önmagukkal —

III.

Reggel — akárcsak máskor — az óra-csörömpre riadtam
föl. Tűnődve leültem a tegnapi félbehagyott vers
mellé: kétszer is átolvastam az este leírt pár
sort, és — szinte ijedten téptem a kéziratot szét:
rajta betűk sorjáltak csak, megannyi koporsó:
ólom-szín vonaluk közül énrám semmi se nézett,
egy szó sem,
csak a sápadt, síma papír, mereven, mint
nyitvamaradt-szemű, néma halott üres arca a párnán.